

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 108/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti Spirits International B. V., Rue de la Vallée 44, Luxembourg, Luxemburské veľkovoľvodstvo, ID: B0123481, zastúpenej advokátskou kanceláriou Zathurecky InPaRtners, s. r. o., Kláry Jarunkovej 4, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Eugen Záthurecký, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 41 CoPv 3/2016 a jeho uznesením z 23. februára 2017 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 25/2018 a jeho uznesením z 29. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti Spirits International B. V. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti Spirits International B. V., Rue de la Vallée 44, Luxembourg, Luxemburské veľkovoľvodstvo, ID: B0123481 (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“ alebo „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojich základných podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 41 CoPv 3/2016 a jeho uznesením z 23. februára 2017 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 23. februára 2017“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 25/2018 a jeho uznesením z 29. apríla 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 29. apríla 2019“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 CbPv 14/2006 žalobou z 9. júna 2006 v znení pripustenom uznesením okresného súdu sp. zn. 16 CbPv 14/2006 zo 6. februára 2013 domáhala proti spoločnosti FKP SOJUZPLODOIMPORT, Orlikov per 1/11, Moskva, Ruská federácia (ďalej len „žalovaná“, v citáciách aj „žalovaný“), aby okresný súd určil:

«- že žalovaný nie je majiteľom medzinárodných zápisov ochranných známk účinných na území Slovenskej republiky, zapísaných do Medzinárodného registra ochranných známk vedeného Medzinárodným úradom so sídlom v Ženeve, ako MOZ 574229 „Soviet wine sparkling“, MOZ 562217 „Zubrovka“, MOZ 571311 „Stolichnaya Russian vodka“, MOZ 711772 „Russkaya Russian vodka“, MOZ 633001 „Moskovskaya Russian vodka“, MOZ 475799 „Limonnaya“, MOZ 594069 „Vodka Sibirskaya“;

- že majiteľom medzinárodných ochranných známk, účinných na území Slovenskej republiky, zapísaných do Medzinárodného registra ochranných známk vedeného Medzinárodným úradom so sídlom v Ženeve, ako MOZ 574229 „Soviet wine sparkling“, MOZ 562217 „Zubrovka“, MOZ 571311 „Stolichnaya Russian vodka“, MOZ 711772 „Russkaya Russian vodka“, MOZ 633001 „Moskovskaya Russian vodka“, MOZ 475799 „Limonnaya“, MOZ 594069 „Vodka Sibirskaya“ je žalobca.»

3. Okresný súd po tom, ako vec prerokoval, rozsudkom sp. zn. 16 CbPv 14/2006 z 24. apríla 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu v celom rozsahu zamietol, čo odôvodnil tým, že „rozhodovať o tom, kto je majiteľom predmetných MOZ, je oprávnený orgán podľa ruského hmotného práva.“, keďže sa „jednotlivé národné designácie nestali nezávislé od pôvodnej medzinárodnej ochrannej známky“, a pritom s poukazom na znenie § 37d písm. b) zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 97/1963 Zb.“) konštatoval nedostatok právomoci slovenských súdov konať a rozhodovať v označenej veci.

4. Proti rozsudku okresného súdu z 24. apríla 2013 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 43 Cob 148/2013 z 19. júna 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 19. júna 2014“) tak, že označený rozsudok okresného súdu zrušil a konanie zastavil. Krajský súd predovšetkým vychádzal zo zistenia, že v danej veci je predmetom žaloby „nárok na určenie majiteľstva“ k ochrannej známke, a s poukazom na znenie § 37d písm. b) zákona č. 97/1963 Zb. konštatoval, že v danom prípade nejde o konanie „týkajúce sa registrácie alebo platnosti ochranných známk, ktoré sa musia registrovať alebo pri ktorých sa musí žiadať o ochranu, ak sa žiadosť o registráciu alebo ochranu podala na území Slovenskej republiky alebo sa za podaná na území Slovenskej republiky považuje podľa noriem medzinárodného práva.“. Na základe už uvedeného s poukazom na znenie § 103 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) v spojení s § 104 OSP konanie pre nedostatok právomoci súdov Slovenskej republiky zastavil.

5. Uznesenie krajského súdu z 19. júna 2014 sťažovateľka napadla dovolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 29/2015 z 31. mája 2016 tak, že predmetné uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval nedostatok zákonných náležitostí odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 19. júna 2014, pretože z jeho obsahu nevyplývalo, že by *„otázka právomoci slovenských súdov vo vzťahu k uplatnenému návrhu bola posudzovaná aj z hľadiska § 37 zákona, ktoré je všeobecným ustanovením pre konania v sporových veciach.“*

6. Krajský súd viazaný právnym názorom najvyššieho súdu následne posúdil otázku právomoci súdov Slovenskej republiky aj z hľadiska § 37 zákona č. 97/1963 Zb. a v poradí svojím druhým uznesením vydaným pod sp. zn. 41 CoPv 3/2016 z 23. februára 2017 rozsudok okresného súdu z 24. apríla 2013 zrušil a konanie zastavil. Krajský súd v relevantnej časti svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa § 37 zákona č. 97/1963 Zb. *„je v medzinárodno-právnych vzťahoch daná právomoc slovenského súdu v sporoch o majetkové práva aj vtedy, ak žalovaný má na území Slovenskej republiky majetok.“*, a ďalej konštatoval, že *„[m]ajetkové právo nie je majetkom.“* Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že ak je *„žalovaný v medzinárodnom registri vedenom medzinárodným úradom v Ženeve zapísaný ako majiteľ ochranných známk designovaných, teda účinných na území Slovenskej republiky, je osobou, ktorá má na území Slovenskej republiky majetkové práva, nemá tu však majetok.“*, a keďže práve existencia majetku na území Slovenskej republiky je kritériom pre posúdenie otázky právomoci slovenských súdov v sporoch o majetkové práva, ktorého prítomnosť nebola v konaní preukázaná, dospel k záveru o nedostatku právomoci slovenských súdov na prerokovanie sporu týkajúceho sa majetkového práva sťažovateľky.

7. Označené uznesenie krajského súdu napadla sťažovateľka dovolaním, ktoré s poukazom na § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) odôvodnila tým, že krajský súd opätovne zrušil rozsudok okresného súdu a konanie zastavil bez toho, aby sa okresný súd mohol otázkou právomoci podľa § 37 zákona č. 97/1963 Zb. zaoberať, súčasne tiež namietala, že takýmto postupom krajského súdu bola vylúčená z možnosti uplatniť proti takémuto

rozhodnutiu a jeho dôvodom riadny opravný prostriedok. Sťažovateľka tiež tvrdila, že označeným postupom krajského súdu jej bolo odňaté aj právo na uplatnenie dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebola splnená formálna podmienka na jeho podanie. Sťažovateľka tvrdila, že ak by krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a ten by následne spôsobom procesne stanoveným v § 104 OSP konanie zastavil, mohla by podať odvolanie a otázku právomoci riešiť v dvojinštančnom súdnom konaní. Pre prípad jej procesného neúspechu v konaní pred krajským súdom by túto otázku mohla následne predostrieť najvyššiemu súdu v dovolacom konaní podľa § 421 ods. 1 CSP. Napriek formálnej neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP sťažovateľka poukázala vo svojom dovolaní na odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít a žiadala, aby porušenie zákonnosti postupom krajského súdu bolo zohľadnené pri hodnotení prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľka v tejto súvislosti tvrdila, že posúdenie otázky právomoci záviselo od výkladu § 37 zákona č. 97/1963 Zb. a vyriešenia právnej otázky, či pojem „majetok“ zahŕňa aj pojem „majetkové práva“. Najvyšší súd uznesením z 29. apríla 2019 o dovolaní sťažovateľky rozhodol tak, že ho postupom podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

8. Najvyšší súd vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že *„odvolací súd... postupoval... v súlade s ust. § 161, § 9 CSP prihliadajúc na existenciu či neexistenciu právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť o nej.“*. Na základe uvedeného následne konštatoval, že *„postupom odvolacieho súdu, ktorý súčasne so zrušením meritórneho rozhodnutia prvoinštančného súdu konanie z dôvodu nedostatku právomoci súdov Slovenskej republiky rozhodnúť o určovacej žalobe sám zastavil, bez zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie, nedošlo k porušeniu práva... na spravodlivý proces.“*. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, najvyšší súd uviedol, že *„preskúmaniu dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia bráni prioritne skutočnosť, že dovolaním napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zastavil konanie, nie je rozhodnutím, proti ktorému je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. (ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie).“*.

9. Proti uzneseniu krajského súdu z 23. februára 2017 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu a uzneseniu najvyššieho súdu z 29. apríla 2019 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu podala sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnú sťažnosť, ktorú po rekapitulácii priebehu konania pred týmito súdmi v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu odôvodňuje predovšetkým tým, že procesným postupom krajského súdu, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu a zastavil konanie pre nedostatok právomoci súdov Slovenskej republiky na prerokovanie a rozhodnutie o jej žalobe, bola vylúčená z možnosti uplatniť účinné prostriedky nápravy proti takémuto názoru krajského súdu (odvolanie a dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP). Sťažovateľka rovnako ako v dovolacom konaní tvrdí, že ak by krajský súd rozsudok okresného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a ten by následne zastavil konanie pre nedostatok svojej právomoci, mohla by účinne podať proti takému rozhodnutiu okresného súdu odvolanie a v prípade procesného neúspechu v odvolacom konaní následne prostredníctvom dovolania otvoriť polemiku s právnym názorom krajského súdu v konaní pred najvyšším súdom podľa § 421 ods. 1 CSP. Všeobecné súdy tak mali podľa sťažovateľky vziať do úvahy *«kolíziu procesnej povinnosti súdu zastaviť konanie po zistení neodstrániteľnej prekážky konania verzus procesné právo žalobcu na účinné opravné prostriedky, s cieľom „zvážiť mieru dôležitosti, naliehavosti, primeranosti a právnych účinkov bezodkladnej realizácie procesnej povinnosti súdu, v porovnaní s mierou dôležitosti, naliehavosti a právnych účinkov realizácie (či odňatia) kolidujúceho práva žalobcu na účinné opravné prostriedky...»*.

10. Nad rámec už uvedeného sťažovateľka krajskému súdu tiež vytýka, že tento sa pri riešení právnej otázky, či *«právny pojem „majetok“ zahŕňa alebo nezahŕňa pojem „majetkové práva“*», a následnej interpretácii § 37 zákona č. 97/1963 Zb. odklonil od ustálenej rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavného súdu, najvyššieho súdu, ako aj iných všeobecných súdov, a tak sa dostal vedome do priameho rozporu s dohovorom, ústavou a ostatnou zákonnou právnou úpravou, ako napr. zákonom č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), zákonom Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 138/1991 Zb.“) a zákonom č. 7/2005 Z. z.

o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“).

11. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka osobitne uvádza, že najvyšší súd nezohľadnil jej dovolaciu argumentáciu v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorou namietala odklon od konsolidovanej praxe „*dovolacieho súdu a ESLP, pri riešení otázky či majetkové práva sú alebo nie sú majetok*“, pre účely výkladu § 37 zákona č. 97/1963 Zb. Sťažovateľka v tejto súvislosti tvrdí, že „*proces interpretácie právnej normy... je možné považovať na sui generis procesný postup, ktorý môže byť správny ale aj nesprávny v zmysle podmienok podľa § 420 písm. f) CSP.*“, a pritom opomenutím uvedenej „*autonómnej časti argumentácie obsiahnutej v dovolaní zo strany najvyššieho súdu*“ došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie.

12. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4Obdo/25/2018 zo dňa 29. apríla 2019 a postupom vo veci dovolania porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 41CoPv/3/2016-1112 zo dňa 23. februára 2017 a postupom vo veci odvolania porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obdo/25/2018 zo dňa 29. apríla 2019 sa zrušuje.

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoPv/3/2016 zo dňa 23. februára 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Banskej Bystrici sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi primerané zadostučinenie vo výške 30.000 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Banskej Bystrici sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi náhradu trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom, na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

13. Sťažovateľka tiež žiada, aby «ústavný súd prijal záväzný právny názor týkajúci sa vzťahu medzi pojmami „majetkové právo“ a „majetok“ ako aj nadväzujúci právny názor týkajúci sa výkladu ustanovenia § 37 ZMPSP a jeho aplikácie pri posudzovaní právomoci slovenského súdu súdov konať a rozhodovať vo veci, ktorá je predmetom tejto sťažnosti.».

14. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. b) rozvrhu práce bola prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu), Ladislav Duditř a Libor Duřa.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa § 124 štvrtej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

22. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

23. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

24. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

25. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

26. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

27. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

28. V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu z 29. apríla 2019 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

29. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľky o odňatí jej práva na uplatnenie účinných prostriedkov nápravy, a to práva na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu, ako aj dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, a tým predovšetkým možnosti v dovolacom konaní napadnúť odklon „*odvolacieho súdu od konsolidovanej praxe dovolacieho súdu a ESLP, pri riešení otázky či majetkové práva sú alebo nie sú majetok, otázky kľúčovej pre interpretáciu § 37 ZMPSP.*“. Sťažovateľka konkrétne uvádza, že najvyšší súd neaplikoval na jej procesnú situáciu primeraným spôsobom test proporcionality, keďže *«nevzal do úvahy kolíziu procesnej povinnosti súdu zastaviť konanie po zistení neodstrániteľnej prekážky konania verzus procesné právo žalobcu na účinné opravné prostriedky, s cieľom „zvážiť“ mieru dôležitosti, naliehavosti, primeranosti a právnych účinkov bezodkladnej realizácie procesnej povinnosti súdu, v porovnaní s mierou dôležitosti, naliehavosti a právnych účinkov realizácie (či odňatia) kolidujúceho práva žalobcu na účinné opravné prostriedky vo vzťahu k výkladu ustanovení § 37 a §§ 37d písm. b) ZMPSP upravujúcimi otázky právomoci slovenského súdu.»*. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že v dôsledku absencie primeranej argumentačnej reakcie zo strany najvyššieho súdu na jej námietku, v rámci ktorej poukázala na odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít ako na *sui generis* právny dôvod dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie.

30. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatňuje.

31. Najvyšší súd v časti relevantnej pre toto konanie svoje uznesenie z 29. apríla 2019 odôvodnil v rozsahu, ktorý vyplýva z bodu 8 tohto uznesenia.

32. K námietke sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd nezohľadnil jej dovolaciu argumentáciu súvisiacu s jej procesným vylúčením z možnosti podať odvolanie, ako aj dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP, je potrebné nad rámec toho, čo už najvyšší súd konštatoval vo vzťahu k tejto jej argumentácii uviesť, že kolíziu procesnej povinnosti všeobecného súdu po zistení neodstrániteľnej prekážky konania vo vzťahu ku kolízii procesného práva strany konania na účinné opravné prostriedky (v tomto prípade na podanie odvolania a dovolania) vyriešil zákonodarca prioritizovaním povinnosti všeobecného súdu (vrátane odvolacieho) po zistení neodstrániteľnej podmienky konania zastaviť takéto konanie, a to aj v situácii, keď je neodstrániteľná procesná prekážka konania identifikovaná v odvolacom konaní s obmedzujúcim dôsledkom na (i) prípadné opätovne orientované odvolacie konanie vyvolané zrušením a vrátením veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo (ii) dovolacie konanie podľa § 421 ods. 1 CSP.

32.1 V súvislosti s procesnou možnosťou sťažovateľky podať dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým by bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konania pre neodstrániteľnú procesnú prekážku konania, je potrebné ďalej uviesť, že sťažovateľka opomína skutočnosť, že Civilný sporový poriadok vylučuje prípustnosť dovolania aj proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu [§ 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. a) CSP]. Sťažovateľka v tejto súvislosti svoju ústavnú sťažnosť bližšie nekonkretizuje a neuvádza, prečo by na úrovni pozitívnej právnej úpravy mala byť so svojím dovolaním proti prípadnému uzneseniu krajského súdu o potvrdení uznesenia okresného súdu o zastavení konania úspešná, a to napriek tomu, že táto procesná situácia je z pozície možnej prípustnosti dovolania výslovne vylúčená. Keďže význam normatívnej vety uvedenej v § 421 ods. 2 CSP v spojení so znením § 357 písm. a) CSP je jasný a kategorický, nemožno pri žiadnej racionálnej interpretačnej alternatíve zmysluplne uvažovať o prípadnom úspechu dovolania sťažovateľky pre ktorýkoľvek z dovolacích dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP v procesnej situácii, ktorú sťažovateľka

v okolnostiach jej veci považovala za správnu a ktorej sa domáhala v konaní pred všeobecnými súdmi.

33. Každý orgán verejnej moci (všeobecný súd nevynímajúc) je viazaný ústavou a referenčnými medzinárodnými zmluvami, ale je viazaný zároveň celým právnym poriadkom, ak nie je spochybnený súlad noriem. Ani ústavný súd nemá v konaní o ústavných sťažnostiach z hľadiska viazanosti viac moci, než majú súdy všeobecné. Ak demokraticky legitímny zákonodarca normatívne zreteľne vyvážil ústavné hodnoty, nie je úlohou všeobecného súdu, ale ani senátu ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti tieto hodnoty nanovo, po svojom vyvažovať, a tým prehodnocovať úvahu zákonodarcu a nahrádzať ju svojou vlastnou. To môže urobiť plénum ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov, kde viazanosť ústavou nadobúda kvalitatívne inú podobu. Opačný záver by bol prejavom neprimeraného súdneho aktivizmu pri uplatňovaní kasačnej právomoci ústavného súdu vyplývajúcej mu z čl. 127 ods. 2 ústavy. V tejto súvislosti je potrebné tiež uviesť, že ak by orgán verejnej moci mohol za akýchkoľvek okolností ignorovať svoju ústavnú povinnosť vyplývajúcu mu z čl. 2 ods. 2 ústavy len preto, že riešenie vyplývajúce z právnej úpravy považuje za vecne nesprávne (napr. neproporcionálne vyvážené), tak by doktrína o jeho viazanosti ústavou a zákonom strácala praktický význam a bola by normatívne vyprázdnená.

34. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd uvádza, že otázka posúdenia prípustnosti uplatnenia opravných prostriedkov vrátane dovolania je riešená na úrovni zákonnej právnej úpravy obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dostupných opravných prostriedkov s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky v prípade, ak zákonné pravidlá ich použitie neprípúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup všeobecného súdu v súlade so zákonom preto nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky.

35. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého nedostala primeranú odpoveď na jej námietku o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších

súdnych autorít, ústavný súd poukazuje na príslušnú časť uznesenia najvyššieho súdu z 29. apríla 2019, z ktorej vyplýva, že „*preskúmaniu dovolania... bráni prioritne skutočnosť, že dovolaním napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zastavil konanie, nie je rozhodnutím, proti ktorému je odvolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. (ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie).*“. S názorom sťažovateľky možno čiastočne súhlasiť v tom, že najvyšší súd túto svoju argumentáciu neodôvodnil aj z pozície možnej prípustnosti tejto námietky aj podľa § 420 písm. f) CSP, avšak sťažovateľka ani dostatočným spôsobom nekonkretizovala svoju úvahu, podľa ktorej by mal byť dovolací dôvod vo všeobecnej rovine subsumovateľný pod znenie § 421 ods. 1 CSP a súčasne by mal byť aj dôvodom zmätočnosti subsumovateľným pod § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že korelátom práva účastníka konania na primeranú reakciu zo strany orgánu verejnej moci (ústavný súd nevynímajúc) je aj jeho procesná povinnosť uvádzať dostatočne konkretizované návrhy, pretože primeranosť postupu orgánu verejnej moci je možné posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému tvrdeniu účastníka konania.

36. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými dôvodmi dovolania v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania v danej veci, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36.1 Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že „*právo žalobcu na účinné opravné prostriedky*“ tvrdené sťažovateľkou je limitované zákonom ustanovenou prieskumnou povinnosťou a jej rozsahom (ako je už uvedené). Pokiaľ pritom sťažovateľka vychádza z čl. 13 dohovoru („Každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom...“), typickým účinným prostriedkom nápravy je uplatnenie práva na súde bez požiadavky dohovoru na opravný prostriedok (s výnimkou v oblasti trestnej právomoci, ktorá sa tejto veci netýka). Samozrejme, to nevylučuje potrebu uplatniť právo na súde štátu určeného aplikáciou kolíznych noriem, ktoré majú svoj účel, význam, medzinárodnoprávnu

koordináciu a všeobecnú akceptáciu. Aj v tomto kontexte je teda ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu z 23. februára 2017 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

37. Podstatu sťažovateľkinej argumentácie tvorí predovšetkým námietka o nesprávnom procesnom postupe krajského súdu, pretože neproporcionálne vyvážil kolíziu medzi svojou procesnou povinnosťou zastaviť konanie v prípade existencie neodstrániteľnej podmienky konania a právom sťažovateľky na „účinné opravné prostriedky“ – podanie odvolania a dovolania podľa § 421 CSP. Súčasťou jej sťažnostnej argumentácie sú aj dve vzájomne prepojené myšlienkové línie o nesprávnom „riešení právnej otázky či majetkové práva k ochranným známkam majú alebo nemajú byť považované za majetok“ v zmysle § 37 zákona č. 97/1963 Zb., ku ktorému podľa jej názoru došlo v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a aj vydaním prekvapivého rozhodnutia z pozície krajského súdu.

38. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky o upretí jej práva na účinné opravné prostriedky, tá predstavuje obsahový prienik s námietkou, ktorá bola súčasťou jej argumentácie uplatnenej v jej dovolaní podanom proti uzneseniu krajského súdu z 23. februára 2017, ktorou odôvodňovala dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Tým bola vo vzťahu k prieskumu tejto námietky primárne daná právomoc dovolacieho súdu ako „iného súdu“ povolaného poskytnúť ochranu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Znamená to, že sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti postupu krajského súdu a jeho uzneseniu z 23. februára 2017 mimoriadny opravný prostriedok (ako účinný prostriedok na ochranu práva), ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v dovolacom konaní najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že za týchto okolností nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu a jeho uzneseniu

z 23. februára 2017, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Z pohľadu „práva na účinné opravné prostriedky“ je potom potrebné odkázať aj na bod 36.1.

39. V rámci druhej argumentačnej línie (priamo súvisiacej s dôvodom zastavenia konania, avšak nepreskúmateľnej oproti rozhodnutiu krajského súdu dovolacím súdom z formálneho inštančného, aj keď správne použitého obmedzenia podľa návrhu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, čo podmieňuje možnosť preskúmať túto námietku v konaní o ústavnej sťažnosti) sťažovateľka poukazuje predovšetkým na znenie čl. 20 ods. 1 ústavy a súvisiacu nálezovú judikatúru ústavného súdu, znenie čl. 1 dodatkového protokolu a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k výkladu pojmu majetok a tiež na textuálne vymedzenie pojmu majetok obsiahnutého na úrovni zákonnej právnej úpravy (napr. Obchodný zákonník, zákon č. 138/1991 Zb. a zákon č. 7/2005 Z. z.) a jeho interpretáciu z pozície všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu, na podklade čoho následne tvrdí, že krajský súd sa pri výklade pojmu majetok v § 37 zákona č. 97/1963 Zb. výrazne odklonil od ustálenej rozhodovacej činnosti už uvedených súdov. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 168/2005 z 31. marca 2006, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Odo 4/2012 z 11. septembra 2013, rozsudok krajského súdu sp. zn. 25 CoKR 2/2014 z 21. júla 2014, uznesenie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 10 Cmo 414/95 z 15. novembra 1995, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Anheuser-Busch Inc. proti Portugalsku z 11. októbra 2005, sťažnosť č. 73049/01, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 31/04 zo 17. decembra 2004, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 19/97 z 13. mája 1997, nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 60/04 z 19. mája 2004, ako aj na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 37/99 z 25. mája 1999.

40. Sťažovateľka v rámci tejto argumentačnej línie v podstate argumentuje na pozadí interpretačnej zásady terminologickej koherencie právneho jazyka, resp. zásady zákazu homonymického výkladu pojmov, ktorá vyjadruje požiadavku na konštantné prisudzovanie významov jednotlivým jazykovým znakom, avšak problematika zákazu používania homonym, resp. polysémov v rámci interpretácie a aplikácie práva je oveľa komplexnejšia. Hranice použiteľnosti označenej interpretačnej zásady nie sú ani v rámci právnej teórie

jednoznačné v tom smere, či jej uplatnenie sa obmedzuje iba na pôsobnosť v rámci konkrétneho právneho predpisu alebo jej použitie sa vzťahuje na celé právne odvetvie. Čo je však podstatné je to, že limitom jej použiteľnosti je nepochybne situácia, keď k rozlišovaniu tých istých pojmov obsiahnutých vo viacerých právnych predpisoch dochádza na textuálnej [explicitnej (napríklad legálne definície pojmov)], resp. kontextuálnej (implicitnej) úrovni. Z uvedeného potom vyplýva aj nutnosť rozlišovania významu rovnakého pojmu obsiahnutého vo viacerých právnych predpisoch.

41. Z celkovej argumentačnej koncepcie krajského súdu vyplýva, že pre špecifický účel posúdenia právomoci na prerokovanie a rozhodnutie danej veci pojmovo rozlišoval medzi majetkovým právom a majetkom, a pritom normatívnym základom tejto jeho myšlienkovej konštrukcie bolo znenie § 37 zákona č. 97/1963 Zb. Z obsahu § 37 označeného právneho predpisu je zrejme textuálne oddelenie pojmu „majetkové právo“ od pojmu „majetok“ a zo vzájomného vzťahu použitia týchto pojmov v dotknutej právnej úprave (napriek ich vzťahu podmnožiny k množine v iných právnych úpravách) vyplýva, že právny pojem „majetkové právo“ je tu chápaný ako alternatíva právneho pojmu „majetok“ (dve rôzne, navzájom sa neprekrývajúce množiny). To môže predpokladať aj také skutkové variácie, keď oprávnený subjekt má na území Slovenskej republiky majetkové právo viažuce sa k majetku, ale majetok samotný sa môže nachádzať mimo územia Slovenskej republiky.

42. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že porovnateľná sémantická skladba normatívneho textu nie je súčasťou ani jediného právneho predpisu, na ktorý sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie poukazuje, pretože na textuálnej úrovni sťažovateľkou označené právne predpisy pojmovo nerozlišujú medzi majetkovým právom a majetkom porovnateľným spôsobom, ako to vyplýva z § 37 zákona č. 97/1963 Zb. V tejto súvislosti je tiež potrebné uviesť, že účel právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 97/1963 Zb. je koncepcie odlišný od tej, na ktorú poukazovala sťažovateľka. Z uvedeného potom možno urobiť čiastkový záver, že kontextuálna rovina § 37 zákona č. 97/1963 Zb. v zásade determinuje iný (autonómny) rozsah právneho pojmu majetok, než je kontext, v ktorom sa taký právny pojem vyskytuje v rámci iných právnych úprav; to následne obmedzuje

aj možnosti prípadnej extrapolácie vymedzenia obsahu tohto pojmu v iných právnych úpravách do tej, ktorá je súčasťou § 37 zákona č. 97/1963 Zb. Inými slovami povedané, na účel rozhraničenia právomoci slovenských súdov oproti právomoci iných súdov sa použije naostatok označené ustanovenie (a zákon, ktorého je súčasťou) s jeho špecifickým účelom ako osobitný predpis („*lex specialis*“), ktorý má prednosť pred alternatívnymi, obsahovo homogénnymi, avšak aplikačne inak (teda nie na dotknutý osobitný účel) orientovanými právnymi úpravami (v pozícii „*lex generalis*“). Taký interpretačný postup je pre aplikáciu práva, zohľadniac mnohorakosť účelového zamerania právnych noriem, charakteristický a nevyhnutný („*lex specialis derogat legi generali*“).

43. Nad rámec už uvedeného je potrebné tiež uviesť, že sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie nepoukázala na žiadne relevantné rozhodnutie najvyšších súdnych autorít, ktoré by riešilo otázku rozsahu pojmu „majetkové právo“ a „majetok“ pre účely § 37 zákona č. 97/1963 Zb. odlišne než krajský súd v uznesení z 23. februára 2017, alebo na rozhodnutie, ktoré by v rámci porovnateľnej právnej úpravy s tou, ktorá je súčasťou § 37 zákona č. 97/1963 Zb., predmetnú otázku riešilo zásadne iným spôsobom.

44. Z už uvedených dôvodov sa preto sťažovateľke v rámci takto odôvodnenej sťažnostnej argumentácie nepodarilo preukázať, že by sa krajský súd dostal pre účely posúdenia danej veci do rozporu s relevantnou ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

45. Vzhľadom na myšlienkovú previazanosť a vecnú závislosť námietky o prekvapivosti uznesenia krajského súdu z 23. februára 2017 s námietkou o jeho rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít ústavný súd s poukazom na už uvedené dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tej argumentácie sťažovateľky, ktorou namieta prekvapivosť uznesenia krajského súdu z 23. februára 2017.

46. Ústavný súd považuje za podstatné tiež uviesť, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu z 23. februára 2017 vyplýva, že rozhodujúcim dôvodom na posúdenie otázky právomoci slovenských súdov nebola len otázka samotného, špeciálne

pre daný prípad orientovaného pojmového odlíšenia majetkového práva a majetku, ale aj jeho takto kritériálne podmienený právny záver, podľa ktorého žalovaná nemá na území Slovenskej republiky majetok. Krajský súd svoje rozhodnutie v relevantnej časti odôvodnil tým, že „[m]ajetkom, v tomto prípade nehmotným majetkom... k ochrannej známke... nie je designácia medzinárodnej ochrannej známky na území Slovenskej republiky“, pretože „jednotlivé národné designácie sa nestali nezávislé od pôvodnej medzinárodnej ochrannej známky“ a pokiaľ je žalovaná v „medzinárodnom registri vedenom medzinárodným úradom v Ženeve zapísaná ako majiteľ ochranných známk designovaných, teda účinných na území Slovenskej republiky, je osobou, ktorá má na území Slovenskej republiky majetkové práva, nemá tu však majetok.“. Krajský súd na základe uvedených myšlienkových konštrukcií dospel k záveru, že na rozhodovanie o tom, kto je majiteľom „predmetných ochranných známk je oprávnený len príslušný orgán podľa ruského hmotného práva.“, teda pri odlíšení ochranných známk ako majetku a tuzemských designačných oprávnení ako majetkového práva vzťahujúceho sa k ochranným známkam ako majetku. Napriek tomu, že aj tieto úvahy krajského súdu boli kľúčové pre posúdenie otázky jeho právomoci, sťažovateľka ich v rámci svojej ústavnej sťažnosti nijakým spôsobom nespochybnila z pozície žiadneho ústavnoprávne relevantného dôvodu.

47. Vzhľadom na už uvedené ústavno-procesné východiská prieskumu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov nebolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľky prehodnocovanie skutkových a právnych záverov krajského súdu, ku ktorým dospel na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, pretože takéto postavenie ústavnému súdu v systéme organizácie súdnej moci neprináleží za predpokladu, ak nič nenasvedčuje tomu, že by zjavne vybočil z priestoru svojho uváženia a v príčinnej súvislosti s tým došlo k excesívnemu porušeniu označených práv alebo slobôd.

48. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.
Záver

49. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu